

Trapphus med räta vinklar
och chic klänning.

Gianicolokvarteren ligger
högt och fint, nära Traste-
vere, med utsikt över Rom.

MARIE-LOUISE SCIÓ

Drottningen av det nya ljuva livet

Hon har transformerat Italiens glamorösaste
hotell. Vi hälsar på dottern och vd:n i
Il Pellicano-familjen i våningen i Rom.

TEXT RIKARD LIND FOTO BOBO OLSSON

Taxarna Gala och Julian tar emot med viss skepsis i våningen i Gianicolo, nära Trastevere, i Rom. Kort därefter kommer matte Marie-Louise Sció i kakishorts och denimskjorta, klädsamt brunbränd och avslappnad. Med tanke på att hon kom tillbaka i går efter tre månader sommarledighet vid det legendariska hotellet Il Pellicano som hennes familj äger, privat

beläget vid havet i södra Toscana, är det logiskt att hon inte hunnit komma in i stadens karriärhumör, om hon nu någonsin bryr sig om att göra det.

– Vill ni att jag byter till något annat för bildernas skull? undrar Marie-Louise. Jag gick på en morgonpromenad med hundarna, det är därför jag ser ut så här.

Man slås av flera tydliga saker när man ser sig omkring i femrumslägenheten: planlösningens harmoniska flöde och utsikten över Rom från terrassen.

– Jag är en sucker för utsikter, säger Marie-Louise. Innan jag köpte den här tittade jag på lägenheter i de gamla stadsdelarna i centrum men de var för mörka – jag behöver verkligen ljuset och utsikten.

Det är inget antikt palats hon bor i, utan ett hus från 1960-talet med fina tidstypiska detaljer i port och trapphus. Även möblemanget fångar ens uppmärksamhet; modernare och anspråkslösare än man kunnat föreställa sig en aristokratvåning i Rom 2015, med stolar av Philippe Starck till Eero Saarinens matbord, Harry Bertoiias diamantstol och en fätölj av Mies van der Rohe. Ovanför soffan hänger ett stort fotografi av Jürgen Teller. På skivan till det stora matbordet närmast terrassen har Marie-Louise och hennes son Umberto i ett ögonblick av inspirerad ingivelse själva målat ett mönster, som ingen inblandad part på ett övertygande sätt kan förklara vad det föreställer. Bordet dubbleras som pingisbord när andan faller på.

– Det är en blandad stil där summan är jag, förklarar Marie-Louise. Det är inget märkvärdigt alls, ganska enkelt och sparsamt möblerat egentligen, men det ger en skön frihetskänsla att inte överarbeta saker och ting. Framför allt är det här jag. Jag blir genuint lycklig av att se mig omkring här och omge mig med de här sakerna och känna att de speglar min personlighet. Konstigare än så behöver det inte vara. Jag längtade faktiskt hit den sista tiden vid Il Pellicano i somras.

I lägenheten finns också många böcker och vinylskivor, utöver all strömmad musik.

– Jag älskar musik, säger Marie-Louise. Kan inte vara utan den. Från Joy Division, Kraftwerk, Brian Eno och Springsteen till Elliott Smith, Björk, The Cure och Nico – från lycka till depression. Sufjan Stevens är en favorit också. Men i grund och botten älskar jag elektronisk musik mest. New Order ger en konsert i London nu – jag ska åka dit, jag ser grymt mycket fram emot det.

Omnämmandet av New Order och den elektroniska musikgenren föranleder fotografen Bobo att försvinna med Marie-Louise in i prat om Rough Trade-etiketten och provlyssningar på

»Det ger en skön frihetskänsla att inte överarbeta saker och ting. Den här stilen är jag.«

Våningen är fylld med böcker, magasin och musik. Det stora fotografiet ovanför soffan är taget av Jürgen Teller.

Vackra originaldetaljer
från 1960-talet i entrén.

»Jag måste ha
ett balanserat
liv annars
blir jag galen.«

Matbordet dubblerar som arbetsbord. Taxen Gala slumrar på golvet.

Spotify av Baba Stiltz, Lindström, Oddflow, Invisible Conga People, Todd Terje ...

Under tiden funderar jag över en sak som Marie-Louise sa tidigare, att hon är "the queen of contradiction", drottningen av det motsägelsefulla. Sett till hennes bakgrund ligger det säkert någonting i det påståendet.

Marie-Louise Sció föddes i London och bodde därefter i Schweiz och USA innan hon kom tillbaka till Rom där hennes far är uppvuxen. Hon har tre syskon. Hennes mor är konstnär född i New York med fransk-irländskt påbrå, hennes italienske far har gjort en förmögenhet som fastighetsutvecklare. Marie-Louise studerade inredningsarkitektur vid Rhode Island School of Design, jobbade ett tag på ett stort arkitektkontor i New York, därefter ett lite mindre i Rom innan hon blev sin egen. Hon hade bara inrett några få hem när hon bestämde sig för att själv svara för renoveringen av Il Pellicano, ett av Italiens, kanske till och med Europas, mest sägenomspunna hotell.

– Jag hade egentligen inte alls självförtroende nog att göra det, berättar Marie-Louise. Men pappa var väldigt modig och gav mig en budget och frihet att göra den uppdatering av hotellet – från visitkortet till sviterna – som jag insåg var helt nödvändig för att attrahera en ny generation gäster, så det vara bara att ta ett djupt andetag och hoppa in i projektet.

Marie-Louise är uppvuxen på hotellet La Posta Vecchia – utan-

för Rom, hennes far Roberto Sció köpte fastigheten som privatbostad innan den blev hotell av den amerikanske oljemiljardären John Paul Getty – och Il Pellicano som båda är i familjens ägo, och van vid att socialisera med allehanda societet. Sedan ett år tillbaka är hon vd för verksamheten med planer på att expandera varumärket Il Pellicano till att omfatta fler hotell och restauranger.

Så, en vd för två fullständigt unika lyxhotell med gammal förmögenhet i familjen och pålitliga försänkningar i societeten sedan barnsben ... som spelar pingis över matbordet med sin son, älskar electronica, säger nu att hon är blyg inför kameran, anlitar Jürgen Teller som fotograf för en bok om Il Pellicano – hotellet som hon hade otillräckligt självförtroende för att renovera men gjorde det ändå; en plats hon älskar även om hon föredrar att bo på enkla ställen "med en hink vatten som dusch" på exotiska platser när hon reser någon annanstans. På sin ena handled har hon tatuerat "Be water" – som syftar på vattnets livgivande, harmoniska egenskaper men också dess obändiga styrka och förmåga att forsa fram runt alla hinder – och på den andra "Here now".

– Jag har ett rikt socialt liv på Il Pellicano, säger Marie-Louise. Men jag måste ha ett liv utanför de kretsarna också, på enkla ställen, eller helt privat. Jag måste ha ett balanserat liv annars blir jag galen. Jag befinner mig vid Il Pellicano hela somrarna, men på vintern är det tyst, jag pratar inte på tre månader ...

Marie Louise Sció utstrålar en viss världsvan svalhet, men ger också uttryck för jordnära enkelhet och en filosofisk, intellektuell sida. Hon är fri och modern.

"Drottningen av det motsägelsefulla", som hon själv säger.

Tveklöst är hon också drottningen av det ljuva livets – *la dolce vita* – pånyttfödelse. ©